

mitá. Byl-li však služební poměr st-lův poměrem soukromoprávním, pak jsou nároky z tohoto služebního poměru vzniklé rovněž nároky soukromoprávními a spory o nich jsou podle § 3 lit. a) zákona o ss z příslušnosti nss vyloučeny.

Za tohoto stavu zbývalo by nss zabývat se jediné otázkou, zda v daném případě nejde o takové soukromoprávní nároky, jichž rozhodování bylo podle výslovného předpisu dáno do kompetence úřadů správních, takže by v tomto případě bylo povinností nss zkoumati — jak vyslovil nss již v nálezu Boh. A 7917/27 —, zda straně nebylo znemožněno, aby nastoupila cestu práva podle § 105 úst. listiny a zákona č. 217/1925 Sb. Než soud neshledal ani v úpravě platových a některých služebních poměrů pomocných zřízenců v zem. ústavech léčebných a humanitních, schválené usnesením vlády z 9. dubna 1929, ani v předpisech, jimiž upraveny poměry strojního personálu ve službách zem., ostatního zřízení v kr. č. zem. porodnici a nalezinci a v kr. č. zem. ústavech pro choromyslné, jakož i opatrovnictva v posléze jmenovaných ústavech zem., usnesených zem. výborem království Českého 15. a 22. května 1912, předpisu, podle něhož by rozhodování o nárocích ze služebního poměru prozatímních zřízenců bylo dáno do kompetence úřadů správních, a tak nejde tu o jedinou výjimku, kdy příslušnost nss k rozhodování mohla by býti uznána. Rozhodovati o soukromoprávních poměrech, pokud věci ty nejsou přikázány zvláštními zákony jiným úřadům neb orgánům, čehož však v daném případě není, je podle § 1 jur. nor. č. 111/1895 ř. z. vyhrazeno řádným soudům. Za tohoto stavu jeví se pak nař. rozhodnutí pouhým prohlášením jedné smluvní strany vůči straně druhé o nároku druhou stranou vzneseném, nikoli rozhodnutím neb opatřením judikujícího úřadu ve smyslu § 2 zákona o ss. Je tomu tak nejen, pokud jde o výrok, že st-li nemůže býti přiznán zaopatřovací plat, nýbrž i pokud jde o výrok, že žal. úřadu se nevidí k rozkladu st-lovu něco měniti na výměru zem. úřadu z 15. června 1933, neboť tímto rozkladem, který není vůbec žádným zákonným opravným prostředkem, obracel se st-l na úřad jako na smluvní stranu, aby své původní prohlášení ohledně výpovědi změnila. Vyslovil-li žal. úřad za tohoto stavu, že se mu nevidí výměr měniti, není tento jeho výrok ničím jiným než opět pouhým prohlášením jedné smluvní strany. Ale pak je bezdůvodná námitka stížnosti, že žal. úřad rozhodoval o rozkladu sám a že ve svém výměru nedal st-li poučení o opravných prostředcích.

Č. 12.943.

Váleční poškození. — Řízení správní. — Řízení před nss: Projev min. soc. péče upravující odběr léků z lékáren, jež zem. úřad pro péči o vál. poškozence vydává onemocnělým invalidům (§ 11 odst. 1 zákona č. 142/1920 Sb. ve znění zákona č. 39/1922 Sb.), není rozhodnutím neb opatřením podle § 2 zákona o ss.

(Nález z 15. června 1937 č. 13.299/37.)

V ě c: Berta L. v Nitře proti rozh. min. soc. péče v Praze z 10. října 1934 o vydávání léků.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřipustnost.

D ů v o d y: Zem. úřad pro péči o válečné poškozence v Bratislavě zavedl výnosem z 26. června 1933 z úsporných důvodů a pro zjednodušení kontroly vydávaných léků invalidům léčeným na jeho účet od 1. července 1933 pololetní turnus lékáren v Nitře pro výdej léků předepsovaných těmto invalidům tak, že k tomuto výdeji byla stanovena na každé pololetí vždy jen jedna lékárna. Na stížnost podanou spolumateli lékárny »U Spasitele« v Nitře prohlásilo min. soc. péče výnosem z 3. října 1934, že neshledalo důvodu, aby cit. výnos zrušilo. Dodatkem k tomuto výnosu oznámilo pak min. soc. péče zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Bratislavě výnosem z 10. října 1934, že jmenované lékárně je zaplatiti předložené účty za léky dodané invalidům v době od 1. července 1933 do 30. září 1933. Poněvadž však tato lékárna poškodila lékárnu, která v této době byla jediné oprávněna vydávat léky na účet jmenovaného úřadu, je pololetí, které podle stanoveného turnu by na ni připadlo, dáti lékárně poškozené. Jestliže ještě i v některém pozdějším pololetí tato lékárna vydávala neoprávněně léky a poškodila tím lékárnu oprávněnou k vydávání léků, je ji vyřaditi z turnu opět v onom pololetí, ve kterém by na ni přišla řada, a pověřiti vydáváním léků v onom pololetí lékárnu poškozenou. Poruší-li tato lékárna v budoucnu opatření z 26. června 1933 o zavedení povinného turnu při výdeji léků invalidům, bude tato lékárna vyřazena z dodávání léků na účet zem. úřadu pro válečné poškozence v Bratislavě vůbec.

O stížnosti uvažoval nss takto: —

Maje rozhodovati o stížnosti, musil si nss se zřetelem na ustanovení §§ 4 a 21 zákona o ss z povinnosti úřední i k námitce uplatněné v odvodním spise žal. úřadu rozřešiti především otázku vlastní své příslušnosti rozhodnouti spor, o který tu jde. Podle § 2 cit. zákona rozhoduje nss ve všech případech, kde někdo tvrdí, že byl nezákonným rozhodnutím neb opatřením některého úřadu správního ve svých právech poškozen. Slovy »rozhodnutí« neb »opatření« nejsou arci zahrnuty všechny projevy nebo všechny úkony pocházející od správních úřadů, nýbrž — jak vyplývá z § 5 zákona o ss, který ustanovuje, že stížnost k nss lze podati teprve, když věc byla v administrativní cestě vyřízena — pod pojmy ty lze subsumovati jen takové výroky úřadů správních, jimiž se autoritativně deklaruje s konečnou platností a s účinkem právní moci buď obsah a objem sporných práv nebo se určuje právní sféra stran, t. j. zakládají neb upravují se jejich práva, resp. povinnosti (srov. Boh. A 347/20, 1827/23 a j.). Jde tedy o to, má-li nař. výnos min. soc. péče právní povahu rozhodnutí neb opatření ve smyslu § 2 zákona o ss, způsobilého býti předmětem stížnosti u zdejšího soudu. Žal. min. to v odvodním spise popírá a namítá, že úprava odběru léků zem. úřadem pro péči o válečné poškozence v Bratislavě nespadá do sféry práva veřejného, nýbrž je povahy soukromoprávní, ježto úřad tu vystupuje nikoli jako nositel státní svrchovanosti, nýbrž jako soukromý kontrahent. Z toho důvodu má žal. min. zato, že stížnost je nepřipustná podle § 3

lit. a) zákona o ss. Sluší tedy zkoumati, jaké právní povahy jest akt, zakládající poměr, do něhož vstupuje zem. úřad pro péči o válečné poškozence k lékárně, jež vydává léky onemocnělému invalidovi, který má podle § 11 odst. 1 zákona č. 142/1920 Sb. ve znění zákona č. 39/1922 Sb. nárok, aby mu byly poskytnuty léky na státní náklad.

Nelze zajisté důvodně pochybovati o tom, že tento nárok invalidův proti státu, resp. zem. úřadu pro péči o válečné poškozence je nárokem povahy veřejnoprávní, právě tak jako je veřejnoprávní povahy povinnost lékáren na Slovensku a Podkarpatské Rusi vydávati léky, která plyne z ustanovení § 127 odst. 1 zák. čl. XLV:1876 a je pod trestní sankcí (srov. §§ 93—96 zák. čl. XL:1879). Leč z veřejnoprávní povahy nároku invalidova na poskytnutí léků státem, resp. zem. úřadem pro péči o válečné poškozence a z veřejnoprávní povinnosti lékárny vydávati léky neplyne ještě, že také poměr státu, resp. zem. úřadu pro péči o válečné poškozence, jako nositele řečené léčebné povinnosti, k lékárně vydávající léky určené pro onemocnělé invalidy je poměrem veřejnoprávním, takže i projevy jmenovaného úřadu, jimiž se upravuje odběr takových léků z jednotlivých lékáren a hrozí lékárně, která by jednala proti postupu pro odběr ten stanovenému, určitými újmami či náhradami, resp. úplným jejím vyřazením z dodávek léků pro invalidy na účet zem. úřadu pro péči o válečné poškozence, mají právní povahu rozhodnutí neb opatření správních úřadů ve smyslu § 2 zákona o ss. Projevy takového obsahu, pocházející od řečeného úřadu jako orgánu státu plnícího v § 11 odst. 1 zákona č. 142/1920 Sb. ve znění zákona č. 39/1922 Sb. uloženou mu léčebnou péči o invalidy, adresované lékárnám určují toliko předpoklady, za kterých stát jest ochoten zapraviti ze svých prostředků léky vydané lékárnami onemocnělým invalidům, resp. povoluje a upravuje odběr léků z nich. V této relaci nevystupuje tedy stát, resp. zem. úřad pro péči o válečné poškozence jako jeho orgán proti lékárnám ve funkci nositele státní svrchovanosti (imperia), nýbrž toliko jako strana. Projevy vůle tohoto úřadu, učiněné proti lékárnám v příčině odběru, resp. vydávání léků invalidům, nezakládají ani neupravují autoritativně práva a povinnosti dotčených lékáren, nemají proto nezbytných pojmových znaků rozhodnutí neb opatření úřadu správního ve smyslu § 2 zákona o ss, jak shora byly vytčeny, nýbrž podle jejich právní povahy sluší je kvalifikovati jako pouhá prohlášení strany.

Nař. výnos, jenž podle svého obsahu nevykazuje uvedených pojmových znaků rozhodnutí neb opatření podle cit. zákonného ustanovení, nemůže býti proto způsobilým předmětem stížnosti k nss.

Č. 12.944.

Pojišťovací právo: * Pracovní přestávka ve smyslu § 3 odst. 4 vlád. nař. č. 27/1930 Sb. jest i nahodilá přestávka v době omezeného provozu.

(Nález z 15. června 1937 č. 13.313/37.)